

Анатоль Франс.

Помер Анатоль Франс. Чи це звістка пропадає в тебе, земле, бодей настільки думок та зворушень, щоби ти в-правду сльозами феєлетом, присвяченим цьому феєлету? Немає сумніву, що тобі відомо про це привітання. Як не в вінок до в часописів. Як не в статті, то бодей в мовному пропуску великого французького письменника або про місторода Нобеля, присвячену йому при року твоєму.

Смерть 80-літнього, навіть геть-льшого, письменника не дає поводу до патетичних вигуків на тему втраченої, якби завжди літератури. Навіть, коли це смерть трапляється у Франції, де письменники повоюють у повному розвитку творчості аж до 80-го року життя і ніколи не перестануть на своєрідно-українське вновоювання, що починається вже у вісімдесяти цього віку. Вибачте, що я поспішаю до Франси не дискусують тут в загальнобульварні мідручники літератури або вкательного довгої мовки його творів. А що торкається його життєпису — його життя було одностайне як життя усіх, що найважливішими життєвими подіями завжди знакоми і проводили час на їх перешитуванні дома та їх поєднуванні на проходах. Улюблений тез Франса в його повстанні в темні-близькі іронічно-аналогічні власним портретом. Він гадився ніби філософом і мистиком, звантником історичної старовини і естетико-диалектиком, правдивим як по-душе найбільшим сучасним ідеї.

Не дурило Франс себе в своїм великому повстанні: „France“ — „Франція“. Він є одним з найбільших характеристичних представників французького духа, що висловлюється між Рабле та Воллеса, через Флобера та Золя, Ремона або Меріме, аж до нього. Класична виступає думка передача у стилі кристальної прозорості та ясності була вперше прикметною, що відзнала йому всесвітній рівень читачів — почитачів що значно перемає та виконанню атмосфери в провансальського таланту. Якою прямою ознакою є переконання вершинного нач-такого інтелекту, що талант Франса може сподобити повсякчасно його виступами споконвічними історіями, якби він, немов в під кристальної шаби, виривався вершинні обриси ідеї.

У своїй Франції, яка при повстанні Франса висловлювала одні найбільших рис свого найбільшого генія, його творчість стави предметом одної з найбільш-яких критичних дискусій на тему ясності його світогляду. Це дискусія не вичерпує ще наші, але хочим спокійно і за це спокійно. Те, що Франс уважав найбільшим мислом у своїй творчості; ідеї — постане найважливіше від вадисті коли критичної аналізу. Провансальському письменникові як Франс — талант до стілька, що признати йому Лоскельську вимову. Це дуже важлива справа для т. зв. інтелектуальної публіки, для якої слово „талант“ розважало усе, але во не розважало нічого у тій сфері, де йде боротьба за власний світогляд при допомозі або мислових творчостях великих,

голосних чи дуже талановитих письменників.

Одного з найбільших характеристичних рис французького духа є стримана усмішка, не-віс сміхотлива, не-віс набачлива, для власних ідеї та чужих, вона не має нікого спільного і самостійно погородо или „стиманна сміхот“, а є результатом старої культури, яка знає, як ідеї родитися, жити, гмирати, воскресити і переродитися у формі сучасного життя. У Анатолі Франса найдає однакові ознаки владовлення ідеями, яких він дає не приймає, що в грізній іронії супроти них, які теоретично основні його світогляду. Він гадився на ідеї як на людську висловлює ю; найбільше в них не мігали грати тоні та ін-тінція. Людина, що спокійно за цією грою, вчиться коли в мовних життя, сам принос його незвичайної круїби, круїмі впроді та владовлення нерівно...

Франс у червоній гармонії філософії гупира дає голос життєвими спокійносіам та контрастами, виступає їх як необхідні та непереможні керело вищої природи. Зісланий у сонній мучі грізної культури, він поринає у фонтанні сервіозінових мистецтва, під-дирючи як письменник у суміжні усі ступені світогляду, які дозволять людолюб до фантастичного та владовності візру між народами, він як пач сам спокійно до меж-гого фізичного спокійно, який має відкрити людолюбство.

Переміжаний артистично, самостійний артист і диалектичний владовний усіх владовних ступенів, буржуазних культур відзнає на різних робити-

чих збочах у т. зв. „ласній ком-тоті“. Непознаний артист починає нездержаний нхит до змальовування містичних прова людської душі. Проводить на думку деякі аналогії з Толстим. Прош усілого контрасте між ідеями дітя-мистотами і доми-ганнями артиста, що гадля арти-твору прииму на адночі ідеї. Як для власної індивідуальності і які даєлі!

І не діяло, шід думачи про іроні-міну усмішку Франса, таму що від у Момі Ліва, впривис мисловіть словами про участь Анатолі Франса у світлі в честь Толстого. Найважливіше у цьому світлі було для мене те, що Франс не відмовився від промови і ідеї, принциповий від-дирок, уяві вийти слова владовності на для ідеї великого християнина. У програмі світлі, владовності Соловйова, владовності також росій-ської хор. Залучила кантата, і що-вміє спокійно слова ідеї та мислові-мію — зарічувала. Співала україн-ськуну пачуку владовності: „Гей, мите хлопці“. Але ні артистичні свята ні івладовності шід амфітеатру не знали нічого про те, що в хар-ктері російського хору вступав одні члени „Української паримоль-громади“, щоби... владовності.

Таму як „дрійні жінки іронії“. Коли би Франс розумів до україн-ськун, він може доброче владовності без власної „тримання“ Толстой, автор „Сиді Елікура“ в ролі його владовності і „Гей, мите хлопці“ як святоче кантата.

І наві в поді гробу він владовні-бі мені шід словами, владовні Фран-сіськун іронії.